

«Står vi ikke nå foran begynnelsen til enden,» spurte kvinnen. Troen svarer: det er meget sannsynlig etter alt det Guds ord har sagt om de siste tiders tilstand. «Er det da i det hele verd å leve dette forferdelige igjennom,» lød spørsmålet videre. Troen svarer: Det er alltid verd å leve alt igjennom for den som tror.

Hvem seirer i den gigantiske kamp ute i Europa? spør man idag. Troen svarer: I alt dette vinner *vi* mer enn seier — vi som tror.

Vil du få denne verdensbeseirende makt, da be denne bønn i sannhet:

«I dine hender Fader blid,
jeg legger nå til evig tid,
min arme sjel og hva jeg har,
ta du det alt i ditt forvar!»

Nå trenger vi tro — og denne bønn er tro.

Vox Vocans i «Dagen».

Nye veier i diakonien.

*Foredrag på diakonforbundets generalforsamling
i Stavanger 15. august 1939.*

Bekjenn derfor eders synder for hverandre og be for hverandre forat I kan bli legt. En rettferdig manns bønn har stor kraft i sin virkning. Jak. 5, 16.

Det er litt vågelig å tale om nye veier i diakonien, og noen vil vel kalle det for søkt og fordringsfullt at et slikt emne skal behandles på vår generalforsamling. Kan det være tale om nye veier i diakonien? Vi diakoner må jo gå de gamle kjente veier ved Guds ord og hans Ånds veiledning leve som Kristi vitner. Og så gå omkring og gjøre vel. Kan dette lykkes oss, da vil vi vinne et godt stade og megen frimodighet i troen på Kristus Jesus. Diakonene skal ikke først og fremst være predikanter og forkynnere. Det er bra hvis det er diakoner som har fått gave til å forkynne Guds ord. Men det er ikke det viktigste. Det er

talere og predikanter nok i vårt land. Her er så mange at det er ikke lett å få dem plasert. På den annen side kan det vel sies at åndsfullt evangelisk forkynnelse kan det neppe bli for meget av. Diakonene skal arbeide der hvor det er vanskelig å være. De skal gjøre tjeneste blandt syke, fattige og nødlidende. Det er et stort og vidt forgrenet arbeidsfelt. Det er et arbeid på den indre front.

De fikk stor makt og myndighet Jesu 12 apostler. Han gav dem makt over urene ånder til å drive dem ut og til å helbrede all sykdom og skrøpelighet. Matt. 10, 1. Der skulle stor visdom og åndelig balanse til å bruke en slik makt på den rette måte. Men det fikk de av den høye mester som sa om seg selv: «Lær av meg for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet.» Disse Jesu første disipler var på en særskilt måte utrustet med helbredelsens gave. De fikk nåde til å gjøre store undergjerninger og etter at de hadde fått Guds Ånd etter pinsen var det de særlig gjorde sine store gjerninger. La meg i denne forbindelse få minne om Ap. gj. 5, 15—16. «Så de endog bar de syke ut på gatene og la dem på senger og benker forat endog bare skyggen av Peter kunne overskygge dem når han kom. Ja, også fra de omliggende byer kom de sammen i mengder til Jerusalem og førte med seg syke folk som var plaget av urene ånder og de ble alle helbredet.» De var fylt av Den hellige ånd. De talte med stor myndighet. Apostelen Peter sier i sin tale da apostlene ble stillet for det høye råd: «Og vi er hans vitner om disse ting og likeså Den hellige ånd som Gud ga dem som lyder ham.» Ap. gj. 5, 32. Vi har lett for å slå oss til ro med at det bare var Jesu apostler som kunne leve et slikt liv i Jesu Kristi etterfølgelse, og fikk gave til å gjøre store undergjerninger. Det er imidlertid et feilsyn. Gud er den samme, og Guds løfter gjelder de kristne til alle tider. Det gjelder bare å stole på Guds løfter. Gjør vi det, vil nåtidens kristenslekt oppleve store ting.

Her er megen kristelig virksomhet i vårt land. Foruten det menighetsmessige arbeid som utføres ved prester, diakoner, diakonisser, lærere og andre menighetsarbeidere har vi

flere store frivillige kristelige organisasjoner. Her er 11 generalsekretærer (her er flere generalsekretærer enn bisper) som er ledere for ytre og indre misjon og den kristelige ungdomssak. Guds ord forkynnes i kirker, bedehus, ved syke- og dødsleier, i gravkapeller og ute i naturens store tempelhall. Vi har presteskoler, lærerskoler, diakon- og diakonissehjem, misjonsskoler, kristelige ungdomsskoler, bibelskoler m. v. Men så vidt jeg vet mangler vi ennå et hvilehjem eller et åndelig sanatorium for åndelig nedbrutte mennesker i likhet med det kjente hvilehjem i landsbyen Männedorf i Schweiz. Her er nok atskillige misjonshoteller og høyfjellssanatorier hvor det holdes daglige andakter, men disse er ikke preget av Guds Ånd i den grad som en kunne ønske.

Det åndelige sanatorium i Männedorf ble i mange år ledet av den kjente Samuel Zeller. Professor Hallesby, som selv har vært der, skriver bl. a.: «Han har en brennende kjærlighet til sine ulykkelige medmennesker. Barnlig tillit til Gud og nådegave til å helbrede ved bønn og håndspåleggelse. Han hadde tidligere gjennomgått en sterk ildprøve og var så blitt lutret gjennom store trengsler før han fikk overta sitt store livskall. Hjemmet var overordentlig sparsomt utstyrt. Kosten var svært enkel. Man fikk full pensjon og eget værelse for kr. 45.00 pr. mnd. Det var dog priser som gjaldt før krigen. Guds frykt og nøysomhet var en hoveddyd ved dette hjem. Samuel Zeller var en stor taler. Han hadde et enestående kjennskap til skriften og han virket enda sterkere ved sine bønner. Han talte fortrolig med sin himmelske far som han kjente godt. Han ba for hele hjemmet, for alle ulykkelige. Han hadde ofte en hel bunke med brev fra lidende mennesker fra flere av Europas land. Brev med begjæring om forbønn. Han ba ofte om direkte undere, men aldri uten å si: «Dersom det kan forherlige ditt navn.» Zeller ønsket å få en privat samtale med alle som bodde på hjemmet. Hver fikk 20 min. I hans arbeidsværelse var mange timelige og evige skjebner avgjort. I et skap lå gift, flasker, revolvere, strikker, som hans gjester frivillig hadde bedt ham ta imot etter at de hadde

åpnet sitt hjerte og ved troen på Jesu blod var frelst fra synd og dermed løst fra selvmordstanker. Mange reiste fra dette hjem åndelig beriket og fornyet.»

Her er sikkert mange varme kristne som lever i bønn og forventning. Og de mange kristelige organisasjoner utfører sikkert et godt arbeid. En legger stor vekt på forkynnelsen. Store talere kalles, og mange samles til stormøter og stevner. Men bønnemøtene blir det stadig ferre av, og det er få som deltar i dem. Der er atskillig grunn til å frykte for at der er mange kristne som forsømmer lønnkammerbønnen.

Vi lever i en ond tid. Der er kamp og brytning mellom åndsmakter som neppe noen sinne før. Det er som en hører lyden av ondskapens åndehær i himmelrummet.

Men der er mange religiøse, søkende, grublende, lengtende mennesker. Endel mener ved egen streben i et strengt moralsk liv å få fred for sin forpinte sjel. Andre lever i åpenbare synder så de gjør kjødets og tankenes vilje. Atter andre lever i hemmelige synder. De hemmelige synder er de som tærer mest på sjelen. Endel er sunket så lavt at de har gjennomstunget seg selv med mange piner. Så skrives der om mentalhygiene, psykoanalyse, og jeg vet ikke hva de heter alle disse gode metoder som fallbys åndelig nedbrutte mennesker. En drikker da av sprukne brønner som ikke holder vann. Jerm. 2, 13. «Og midt iblandt eder står den I ikke kjenner.» Joh. 1, 26.

Sjelene må få et møte med den hellige, rettferdige Gud. Han som bor i et lys hvor ingen kan komme. Synden må gjøres levende for den enkelte. Synden er folkenes skjensel. Den er det som danner det store skille mellom Gud og mennesker. Men Kristus døde på bestemt tid for ugudelige idet han ble gjort til synd for oss. «Han som ikke visste av synd har han gjort til synd for oss forat vi i ham skal bli rettferdige for Gud.» 2 Kor. 5, 21. Det er det glade buskap som skal forkynnes en dødstrett menneskehet.

Det sies ofte av ledende menn innenfor det kristelige arbeid, at der er flere bekjennende kristne enn noen sinne før. Gud gi det var så vel. Forkynnelsen i de siste 25 år har vært en ensidig framstilling av den uforskyldte nåde i

Kristus. Men der er også andre sider som ikke må forties. Der er for lite salt i den tale. Her er nok mange vakte mennesker, men det er et spørsmål om der er mange frigjorte glade kristne som kan vitne: Nå er vi Guds barn. Men så er der da Gud skje lov enda endel, kanskje mest eldre, som lever et kristenliv i forsakelse og tro. Hver sommer besøker jeg en slik mann. Han fylte nylig 80 år og bor i nærheten av min hjembygd. Han slo seg ned på stedet for omkring 55 år siden. Han fikk bygslet et lite stykke jord, eller rettere steinur var det da han kom der til. Ved iherdig arbeid har han dyrket plassen så pass opp at de har kunnet fø en ku og noen sauer. På den vesle plassen har han og hans kone levd i over 50 år. De har hatt 10 barn, og en kan nok spørre hvad den store familien har levd av. Litt hjemmefiske har han riktignok også fått tid til. De har selvsagt hatt mang en tung dag. Nå er barna reist ut og de to gamle sitter alene igjen. En føler seg vel i deres lille hyggelige hjem. Det er som det ånder fred der inne. Et lite åndelig sanatorium, et sted hvor Gud er kjent, æret og tilbedt. Når den gamle fisker fortalte om motgang og trengsler, bønn, kamp, bønnehørelser, nederlag og seier i kristenlivet, da minnes en de kjente ord i Romerbrevet 8: «Men i alt dette vinner vi mer enn seier ved ham som elsket oss.»

Det er merkelig, ja trist, at de norske kristne ikke makter å reise et åndelig hvilehjem. Rektor Kaarstad sa engang da noen venner talte sammen om et slikt hvilehjem, at når vi enda ikke har fått et slikt kommer det av at forholdet mellom de forskjellige kristelige organisasjoner ikke var som det burde være.

Nye veier i diakonien.

Jeg har i den senere tid tenkt mye over denne sak og jeg har talt med kristne menn og kvinner om den, også diakoner. Og de fleste har måttet medgi at vi ikke har den rette åndelige tyngde. Jeg har videre tenkt at dette skulle være en ekte diakonsak, og jeg har hatt det stille håp at en eller annen av Forbundets 216 medlemmer følte seg kalt og drevet til å oppta dette arbeid. Eller er det for tidlig å omtale denne sak på en generalforsamling? Den er iallfall

stor nok. Hvorledes er den åndelige stilling blandt oss diakoner? Det er et nærgående spørsmål som det ikke er lett å svare på. Har vi en sann og dyp syndserkjennelse? Er vi bedende? Troende? Ydmyke kristne? Er vi brev, kjent og lest av alle mennesker? Vi burde være offervillige frigjorte kristne. Det er sikkert ingen billig vei for den som mener seg kalt av Gud til å åpne et hvilehjem for nødlidende mennesker. En må være avhengig av Gud og uavhengig av mennesker. En må være en bedende kristen og senke seg ned i den hellige skrifts gullgruve. Den hellige ånd vil lukke opp skriftens helligdom.

Vi kan være sikre på at et sådant hjem vil få mange gjester. De vil komme fra syd og nord. Vi har enda så stor frihet i vårt land at det kreves ingen kongelig resolusjon for å drive et hvilehjem. Gud gi det kom snart som svar på bønn.

Disse tanker har jeg lagt fram for dere mine kjære brødre. Det kan vel kalles en ny vei å få reist et åndelig hvilehjem. Jeg har et varmt ønske om at vi diakoner må bli bedende offervillige kristne. I de senere år er jeg blitt minnet om å be mer og mer for brødrene enn før. Der er makt i de foldede hender. Jeg takker min Gud og Far som har aktet meg verdig til å stå i diakongjerningen i så mange år. Det er min sorg at jeg har fått gjort så lite for min Herre og Frelser blandt de mange motløse og forsakte, åndelig krumbøyde mennesker. Og det er videre min bønn at de unge som kommer etter oss må få bønnens ånd og kjærlighetens varme. Gud gi det.

Sigv. Tvedt.

Fra Tysklandsturen.

I forrige nummer gjenga jeg noen av de ytre inntrykk jeg mottok på min reise og lovet samtidig i en senere artikkel å fortelle litt om innersiden, så langt jeg fikk se inn i den. Imidlertid er jo nå krigen kommet, og jeg kjenner det på flere måter vanskelig. Det blir derfor bare enkelte ting jeg kommer til å nevne.